

3

Ruoxi ráno vyráží tak brzo, že mi dokonce zakázala přijít se rozloučit, ale to mi nezabrání vyškrábat se s modrým letním úsvitem z postele a zjevit se jí u dveří s šálkem London Fog – jejího oblíbeného čaje z místní kavárny, která otevírá každý den už v šest, aby stihla ranní běžce mířící na pláž.

Když jí ho podávám, všimnu si, že má rozmazané stíny, na hlavě vrabčí hnízdo, a že její obvykle svěží tvářičky jsou zelenavě pobledlé. „Koukám, že sis to řádně užila?“ popíchnu ji.

Ruoxi si místo odpovědi kecne na schody před domem, sundá víčko z kelímku a nejistě si usrkne. „Ach můj bože,“ zasténá. Potom čaj odloží na beton vedle sebe a zaboří obličej mezi kolena. „Proč je tu tolik světla?“

Slunce stačilo ve skutečnosti sotva vyšplhat nad okraj jezera, ale teď nejspíš není ten nejvhodnější okamžik komentovat do očí bijící

skutečnosti. Po chvíli se Ruoxi zase narovná a vtom si pěkně nahlas a čvachtavě říhne. „Ach můj bože,“ řekne zase a položí si ruku přes pus. „Jsem zrůda. Strašně se omlouvám.“ Ospale se na mě usměje. „Každopádně jsem se bavila. Byla tam snad stovka lidí – včetně tvýho miláčka, jak se dalo čekat.“

Zakroučím hlavou a o tom, že po včerejším zážitku už Clayton nejspíš někde žádá, abych dostala zákaz přiblížení, se jí nezmíním. „Není to žádný můj miláček,“ připomenu jí. „Není můj nic, abys věděla.“

„Jo, jo, jasně,“ prohlásí a střelí po mně očima. „Taky tam byla Carrie.“

Minutku mlčím. Stejně jako pokaždé mě i teď při zmínce o Carrie zaplaví podivná lítost a osamělost. „Aha,“ dostanu ze sebe konečně. Celý druhý stupeň byla Carrie právoplatným členem našeho malého spořádaného trojlístku a až do devítky jsme byly naprosto nerozlučné kamarádky, jenže potom se všechno změnilo. Lépe řečeno, Carrie se změnila. „Tak ale to není žádný překvapení, ne? S Bethany jsou jedna druhou prakticky posedlý.“

„Myslíš, že ještě pořád?“ zeptá se Ruoxi, zatímco palcem hladí víčko od kelímku. „Včera večer spolu v podstatě nestrávily ani minutu. Carrie se vlastně moc nebavila s nikým.“

„Hmm.“ Tuhle informaci si uložím na později. „A mluvily jste spolu?“ zajímá mě. Nejsem si jistá, jaká odpověď by mi byla milejší, jestli kladná nebo záporná.

„Ani ne,“ řekne. „Nic víc než ahoj a zase čau a tak. Ale musím přiznat, že nebyla vůbec tak neskryvavě jedovatá, jak si ji pamatuju.“

Možná prostě všichni postupem času krotíme.“ Pokrčí rameny.
„Rozhodně jsi měla dorazit.“

„No nevím,“ dobírám si ji a přitom třesu ledem ve vlastním ke-
líčku. „Tak nějak mi přijde, že mám ten zážitek i takhle pěkně
kompletní.“

„A bez výčitek,“ připustí Ruoxi a opět si tiše odříhne.

Pomůžu jí dobalit zbytek věcí a společně je odnese k autu,
kde zamávám jejím rodičům a naposled ji na rozloučenou obejmou.
Mobily nejsou v Interlochenu tak docela povolené, ale uzavřeme
dohodu, že si budeme psát tak často, jak jen to bude možné. Až se
Ruoxi vrátí domů, strávíme ještě pár dní spolu, ale jinak se teď
vidíme prakticky naposled. Na podzim se rozprchneme každá na
jinou školu a obě jsme z toho, řekla bych, naměkko: „Ale vážně,“
spustí ještě, přestože její táta už sedí za volantem a netrpělivě si
tuká na hodinky, „slib mi, že si tohle léto aspoň trochu užiješ,
dobře?“

„A přebírání příborů a roznášení talířů se počítá?“ zeptám se.

„To teda nepočítá.“ Zamračí se. „Až se vrátím, očekávám, že mě
zavalíš příběhy ze svých hojných dobrodružství.“

„To abych se poohlídla po meči a brnění,“ utahuju si z ní. „Fajn,
platí.“

Ruoxi se ale vůbec nesměje. „Myslím to vážně, Rach,“ prohlásí.
„Zasloužíš si to. Kdy jindy, když ne teď, no ne?“

„No jo,“ odpovím, ale na kůži cítím nepříjemné mravenčení.
Nemůžu se zbavit neodbytného pocitu, že se teď nejspíš tak trochu
pokládá za expertku na divoké a nevázané žití, když už se konečně

zvládla opít na večírku. Není to ale náhodou pořád ta samá Ruoxi, která ani ne před třemi týdny vynechala absolventský ples, aby mohla už po sedmisté procvičovat Chopinovu etudu gis moll? Vážně se mi chystá právě říct, že se potřebuju uvolnit?

A – ach jo, proč se všechno v mém životě najednou točí kolem tohotohle – je možný, že má pravdu?

„Tak žádný vylomeniny,“ povím jí nakonec a pevně ji v tom jitrním slunkku obejmu. Zatímco se vzdaluje, mává mi ještě z okýnka.

„Dvě gondoly,“ křičí to odpoledne táta v restauraci přes rameno do kuchyně, zatímco se z přehrávače linou tóny soft rocku a v ohromném hrnci na plotně probublává červená omáčka. „Jedna vepřová, jedna kuřecí. A můžete se někdo kouknout, jak jsou na tom ty mozzarelový tyčinky?“

Podívám se na hodiny na stěně nad pokladnou. *Sedmdesát sedm dní, osmnáct hodin a dvacet dva – dvacet jedna – minut.*

Přesně tolik času mi zbývá.

Tolik času mi zbývá, než půjdu na Severozápadní univerzitu. Než mi začne opravdový život.

Je to tak blízko, až to cítím.

Zatím se však pouštím do přípravy sendvičů a jedním uchem poslouchám broukajícího Lionela Richieho v pozadí. Gondoly jsou v zásadě opěvované sendviče plněné masem nebo uzeninou, sýrem provolone, několika plátky moučných, hydroponicky vypěstova-

ných rajčat a troškou salátu. Kromě toho, že se vyrábí z Nonnina čerstvě pečeného chleba, na nich ve skutečnosti není pranic italského – což ovšem nemá vliv na to, že naši skromné rodinné restauraci získávají přívržence téměř sektářského ražení. Tipuju, že tolik jídla člověk za pět dolarů jen tak někde nesežene.

Jeden ze sendvičů rozříznu na dva kusy, na každý připíchnu naše charakteristické párátko s italskou vlaječkou a kyselou okurčičkou a na papírovém tácku ve tvaru lodičky vyloženém červeno-bílým papírem je položím na okýnko. „Hotová objednávka!“ zavolám zrovna ve chvíli, kdy se do kuchyně zadními dveřmi konečně přisourá Miles. Z háčku sundá zástěru a spletenec svých tmavých, kudrnatých vlasů schová pod kšiltovkou s nápisem DiPasquale, což je název naší restaurace.

„No to je dost,“ pozdravím ho a kývnou bradou k fritéze. „Už jsem si myslela, že za tebe budu muset zaskakovat celý odpoledne.“

„Promiň,“ řekne, zvedne koš z horkého oleje a vyklopí mozzarellaové tyčinky na talíř. „Trochu jsem se zasekl.“

„Mhm,“ odpovím a smetu z pracovní plochy kousek zbloudilého salátu. „U čehopak, prosím tě?“

Miles po mě hodí okem, zatímco plní porcelánovou misku rajčatovou marinárou. Jeho olivový obličej je plný oplzlých náznaků. „Vážně to chceš vědět?“

Obrátím oči v sloup. „Nebuď nechutnej.“

„Vždyť jsem nic neřekl!“ brání se. „Na tvoje chlípny myšlenky není nikdo zvědavý.“ Potom se na mě zašklebí a vycení svůj křivý špičák. „Solidní proslov včera, mimochodem.“